

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 14 2019, nummers 392 – 426 dinsdag 9 april 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	4
Omgevingsrecht	8
Wabo	8
8.40- en 8.42-AMvB's.....	13
Natuurbescherming.....	15
Waterwet.....	15

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ambtenarenrecht.....	15
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	17
Volksverzekeringen.....	20
Sociale zekerheid overig.....	20
Bestuursrecht overig.....	21
Arbeidsomstandighedenwet.....	21
Belastingdienst-Toeslagen.....	22
Gezondheid.....	23
Studiefinanciering.....	24
Verklaring omtrent het gedrag.....	25
Wet bescherming persoonsgegevens.....	26
Vreemdelingenrecht.....	27
Regulier.....	27
Asiel.....	28
Richtlijnen en verordeningen.....	31
Procesrecht.....	32

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 392

MK ABRS, 03-04-2019, 201803358/4/R1

raad van de gemeente Horst aan de Maas, verweerder.

Awb 3:44 lid 2 aanhef en onder d

BEKENDMAKING. Nu i.c. in totaal 252 zienswijzen zijn binnengekomen heeft de raad toezending van een afschrift van het vastgestelde besluit op grond van artikel 3:44, tweede lid, aanhef en onder d, van de Awb achterwege mogen laten. Op 22 maart 2018 heeft publicatie plaatsgevonden van de vaststelling van het plan in het gemeenteblad, de Staatscourant en de lokale krant. In de door [appellanten] aangevoerde omstandigheden ziet de Afdeling geen aanleiding om de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. De omstandigheid dat zij geen kennis hebben genomen van de publicaties dient voor hun eigen risico te blijven. Bij het voorgaande wordt betrokken dat de indieners van zienswijzen bij brief van 24 november 2017 ervan op de hoogte zijn gesteld dat vaststelling was voorzien in de raadsvergadering van 19 december 2017.

[ECLI:NL:RVS:2019:1014](https://ecli.nl/RVS:2019:1014)

JnB2019, 393

MK CRvB, 19-03-2019 (publ. 02-04-2019), 16 5774 PW

college van burgemeester en wethouders van Groningen.

Awb 4:6

HERHAALDE AANVRAAG. I.c. voert appellant terecht aan dat het besluit tot herroeping van de intrekking van de bijstand een nieuw feit oplevert in de zin van artikel 4:6 van de Awb in relatie tot het terugvorderingsbesluit van eerdere datum ten aanzien van appellant. Door het besluit tot herroeping hadden appellant en X recht op gezinsbijstand in de periode in geding. Dit betekent dat de grondslag is komen te ontvallen aan de terugvordering van appellant over deze periode.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1069](https://ecli.nl/CRVB:2019:1069)

JnB2019, 394

CRvB, 03-04-2019 (publ. 04-04-2019), 17/6864 WSF

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Awb 7:11

HEROVERWEGING. In het kader van een volledige heroverweging staat het een bestuursorgaan vrij om aanvankelijk gebruikte bewijsmiddelen alsnog buiten beschouwing te laten.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1175](https://ecli.nl/CRVB:2019:1175)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2019, 395

MK ABRS, 03-04-2019, 201804637/1/A3

burgemeester van Utrecht en het college van burgemeester en wethouders van Utrecht.
Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:41

Opiumwet 13b

Huisvestingswet 2014 21, 35

Huisvestingsverordening Regio Utrecht 2015 4.1.1, 4.1.2, 5.2

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. HUISVESTINGSWET. Cumulatie van een bestraffende sanctie (bestuurlijke boete vanwege onttrekking woning aan woningvoorraad) met een herstelsanctie (sluiting woning vanwege aanwezigheid handelshoeveelheid drugs) is in beginsel mogelijk. Beide sancties verschillen naar doel en strekking. In dit geval botst de uitwerking van deze sancties niet en beide sancties konden in redelijkheid worden opgelegd. Het college mocht de mogelijke opbrengst van de hennepkwekerij meewegen bij de afweging of de hoogte van de boete evenredig is. Geen matiging boete.

[...] Bij besluit van 6 maart 2017 heeft de burgemeester [appellant] onder aanzegging van bestuursdwang gelast de woning aan de [locatie] te Utrecht te sluiten voor de duur van een jaar.

[...] Bij besluit van 28 maart 2017 heeft het college aan [appellant] een boete opgelegd van € 7.500,00 wegens het zonder vergunning onttrekken van een woning aan de bestemming tot bewoning.

[...] [appellant] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat de uitwerking van de bestuurlijke sancties botst.

[...] De rechtbank heeft terecht vastgesteld dat de bestuurlijke boete een bestraffende sanctie is en de sluiting van de woning een herstelsanctie. In de geschiedenis van de totstandkoming van de Algemene wet bestuursrecht (Kamerstukken II 2003/04, 29702, nr. 3, blz. 88) staat: "Cumulatie van een bestraffende sanctie (een bestuurlijke boete of een strafrechtelijke sanctie) met een herstelsanctie is in beginsel mogelijk, omdat beide typen sancties naar doel en strekking verschillen. Een herstelsanctie strekt er toe (de gevolgen van) de overtreding te beëindigen of ongedaan te maken, een bestraffende sanctie strekt er toe de overtreder te straffen."

[...] De bestuurlijke boete is dan ook niet opgelegd met als doel de woning weer toe te voegen aan de woningvoorraad, maar met het doel [appellant] te straffen omdat hij de woning heeft onttrokken aan de woningvoorraad. Het college mocht hierbij van belang achten dat met het opleggen van een bestuurlijke boete een signaal wordt afgegeven dat tegen het onttrekken van een woning zonder vergunning wordt opgetreden. Het doel dat de burgemeester wilde bereiken met de sluiting was het voorkomen dat de woning nog langer zou worden gebruikt ten behoeve van het drugscircuit. De Afdeling ziet geen grond voor het oordeel dat de uitwerking van deze sancties botst en is met de rechtbank van oordeel dat de burgemeester en het college in redelijkheid beide sancties konden opleggen.

Het college heeft op de zitting toegelicht dat het de mogelijke opbrengst van de hennepkwekerij heeft meegewogen bij de afweging of de hoogte van de boete evenredig is. Daarmee heeft het college [...] geen oneigenlijk gebruik gemaakt van zijn bevoegdheid.

[...] Weliswaar is hij vrijgesproken door de strafrechter, maar dit brengt niet zonder meer mee dat hem geen enkel verwijt kan worden gemaakt dat de woning aan de bestemming tot bewoning is onttrokken. Hierbij is van belang dat in een andere woning van [appellant] eerder, in 2015, een hennepkwekerij is aangetroffen waarbij zijn zoon eveneens betrokken was. [appellant] was daarom een gewaarschuwd man. Van hem mocht worden verwacht dat hij nauwlettend zorg zou dragen voor een goed beheer van zijn woningen. Door de woning aan de [...] in beheer te geven aan zijn zoon en hem inspecties te laten uitvoeren, heeft [appellant] een risico genomen dat voor zijn rekening komt. Het college heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat, indien [appellant] niet zelf in staat was tot beheer en inspectie, hij een andere tussenpersoon had kunnen inschakelen of de woning had kunnen verkopen.

Onder deze omstandigheden ziet de Afdeling evenmin aanleiding om de boete wegens een verminderde mate van verwijtbaarheid te matigen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1018](#)

JnB2019, 396

ABRS, 03-04-2019, 201709834/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Asten.

Awb 4:104 lid 1 en 2, 5:35

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder e sub 2 en 3

VERBEURTE EN INVORDERING. Het uitgangspunt dat aan het belang van de invordering een zwaarwegend gewicht dient te worden toegekend, brengt met zich dat een bestuursorgaan tijdig overgaat tot een deugdelijke en controleerbare vaststelling van relevante feiten en omstandigheden.

Dat aan een invorderingsbesluit een deugdelijke en controleerbare vaststelling van relevante feiten en omstandigheden ten grondslag dient te liggen, staat los van het antwoord op de vraag of het college tijdig is overgegaan tot vaststelling of waarneming van de feiten en omstandigheden die kunnen leiden tot verbeurte van een dwangsom. Verwijzing naar de uitspraken van de ABRS van 12 juli 2017, [ECLI:NL:RVS:20179:1860](#) en 3 mei 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1179](#).

Besluit waarbij een last onder dwangsom is opgelegd vanwege onder meer het zonder vergunning huisvesten van legkippen in drie pluimveestallen en het niet in werking hebben van het bedrijf overeenkomstig de verleende omgevingsvergunning. [...]

Bij besluit van 8 maart 2018 heeft het college een invorderingsbesluit genomen en heeft het de hoogte van de door [appellant] verbeurde dwangsom vastgesteld op € 15.000,00. [...]

[appellant] betoogt dat het college niet bevoegd is over te gaan tot invordering omdat de vordering is verjaard. [...]

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 12 juli 2017,

[ECLI:NL:RVS:20179:1860](#), dient aan het belang van de invordering een zwaarwegend

gewicht te worden toegekend. Een andere opvatting zou afdoen aan het gezag dat behoort uit te gaan van een besluit tot oplegging van een last onder dwangsom. Dit uitgangspunt brengt met zich dat een bestuursorgaan tijdig overgaat tot een deugdelijke en controleerbare vaststelling van relevante feiten en omstandigheden. Anders dan het college stelt, is in het besluit tot oplegging van de last onder dwangsom verbeuring van de dwangsom niet afhankelijk gesteld van het controlemoment van het college, maar verbeurt [appellant] een dwangsom van rechtswege indien hij na afloop van de begunstigingstermijn kippen houdt in de stal. Indien wordt aangenomen dat de dwangsom mede is gekoppeld aan het ongedaan houden van de overtredingen, betekent dit dat als [appellant] overgaat tot plaatsing van nieuwe kippen, hij direct een dwangsom van € 15.000,00 verbeurt en dat het maximaal te verbeuren bedrag is bereikt. Onder die omstandigheden ligt het naar het oordeel van de Afdeling in de rede dat het college tijdig overgaat tot de vaststelling of waarneming van feiten en omstandigheden die kunnen leiden tot verbeuren van een dwangsom. Dat, zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 3 mei 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1179](#), aan een invorderingsbesluit een deugdelijke en controleerbare vaststelling van relevante feiten en omstandigheden ten grondslag dient te liggen, staat los van het antwoord op de vraag of het college tijdig is overgegaan tot vaststelling of waarneming van de feiten en omstandigheden die kunnen leiden tot verbeuren van een dwangsom.

Uit de door [appellant] overgelegde stukken blijkt dat vanaf 6 oktober 2016 opnieuw kippen zijn gehouden in de stal waardoor op dat moment de dwangsom van rechtswege is verbeurd door [appellant]. Nu het college niet binnen een jaar na het verbeuren van deze dwangsom tot invordering daarvan is overgegaan, was de bevoegdheid van het college om op grond van artikel 5:35 van de Awb tot invordering over te gaan op 8 maart 2018 reeds verjaard. In de periode van 8 juni 2016 tot en met 26 mei 2017 heeft het college geen bezoeken gebracht aan het perceel. Naar het oordeel van de Afdeling dient dit, gelet op de modaliteit van de door het college gestelde dwangsom, voor risico van het college te komen.

Gelet hierop is de invordering van de verbeurde dwangsom op dit moment niet meer mogelijk, zodat het college de betaling van het verbeurde dwangsombedrag door [appellant] niet meer kan afdwingen. In zoverre heeft [appellant] dan ook geen belang meer bij een inhoudelijke beoordeling van zijn hoger beroep. Voorts is niet gebleken dat het college in de toekomst een vergelijkbare last onder dwangsom zal opleggen, omdat [appellant] ter zitting van de Afdeling heeft verklaard dat nieuwbouw op het perceel zal worden ontwikkeld. Daarnaast heeft het college verklaard dat op het perceel sloopactiviteiten zijn verricht. Gelet hierop bestaat er naar het oordeel van de Afdeling voor [appellant] geen belang bij een inhoudelijke beoordeling van zijn hoger beroep. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1035](#)

JnB2019, 397

MK ABRS, 03-04-2019, 201804506/1/A1

staatssecretaris van Infrastructuur en Waterstaat.

Awb 5:37

Besluit bodemkwaliteit (hierna: Bbk) 16

VERBEURTE EN INVORDERING. Een verzoek om een last onder dwangsom op te heffen staat niet in de weg aan het uitvoeren van een controle naar aanleiding van dat verzoek en het invorderen van een verbeurde dwangsom nadat bij die controle een overtreding van de last is geconstateerd. Een ander oordeel zou met zich brengen dat degene aan wie een last onder dwangsom is opgelegd, met een dergelijk verzoek het handhavingsproces zou kunnen frustreren.

Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 7 augustus 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:2850](#) (niet gepubliceerd op Rechtspraak.nl).

Besluit waarbij een dwangsom is opgelegd vanwege overtreding van artikel 16 Bbk. [...] [Appellante] betoogt dat er in dit geval bijzondere omstandigheden zijn om van invordering af te zien of de hoogte van de verbeurde dwangsom te matigen. [...]

Bij een besluit omtrent invordering van een verbeurde dwangsom moet aan het belang van de invordering een zwaarwegend gewicht worden toegekend. Een andere opvatting zou afdoen aan het gezag dat behoort uit te gaan van een besluit tot oplegging van een last onder dwangsom. Steun voor dit uitgangspunt kan worden gevonden in de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 5:37, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Kamerstukken II 2003/04, 29 702, nr. 3, blz. 115). Hierin is vermeld dat een adequate handhaving vergt dat opgelegde sancties ook worden geëffectueerd en dus dat verbeurde dwangsommen worden ingevorderd. Slechts in bijzondere omstandigheden kan geheel of gedeeltelijk van invordering worden afgezien.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 7 augustus 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:2850](#) [Red.: niet gepubliceerd op Rechtspraak.nl], staat een verzoek om een last onder dwangsom op te heffen niet in de weg aan het uitvoeren van een controle naar aanleiding van dat verzoek en het invorderen van een verbeurde dwangsom nadat bij die controle een overtreding van de last is geconstateerd. Een ander oordeel zou met zich brengen dat degene aan wie een last onder dwangsom is opgelegd, met een dergelijk verzoek het handhavingsproces zou kunnen frustreren.

Voor zover de controle op 3 oktober 2017 plaatsvond naar aanleiding van het verzoek om opheffing van de last onder dwangsom, is dat derhalve geen bijzondere omstandigheid die maakt dat de staatssecretaris geheel of gedeeltelijk van invordering had moeten afzien.

De door [appellante] aangehaalde conclusie van de advocaat-generaal is genomen in zaak nr. 201605406/2/A1 [Red.: [ECLI:NL:RVS:2018:1152](#)], die niet tot een uitspraak heeft geleid omdat het hoger beroep in die zaak is ingetrokken.

Onder 7.2.21 en 7.2.22 van de conclusie is de advocaat-generaal ingegaan op matiging van verbeurde dwangsommen bij 'formalisme excessif' van het bestuursorgaan. Daarbij vermeldt hij een uitspraak van de Afdeling van 15 januari 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:32](#), en een uitspraak van de rechtbank Utrecht van 25 mei 2010, [ECLI:NL:RBUTR:2010:BM5649](#). De omstandigheden in de zaak die leidde tot de uitspraak van de Afdeling verschillen wezenlijk van de huidige zaak. Anders dan in die zaak het geval was, is niet gedeeltelijk aan de last voldaan en is ook niet aan het doel van de last, weergegeven onder 5.1, voldaan. Ook de omstandigheden in de zaak van de rechtbank Utrecht verschillen wezenlijk van die in de huidige zaak. Daargelaten of de Afdeling tot eenzelfde oordeel als de rechtbank zou zijn gekomen, kan in dit geval niet worden

gezegd dat overtreding van de opgelegde last materieel geen of nagenoeg geen betekenis heeft. [...]

Onder 7.2.23 van de conclusie is de advocaat-generaal ingegaan op misbruik van de bevoegdheid tot invordering. De daarbij vermelde uitspraak van de Afdeling van 20 september 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2547](#), gaat over een invordering die betrekking heeft op dezelfde feitelijke situatie en omstandigheden als de dwangsombesluiten die de Afdeling in andere zaken onrechtmatig heeft geacht. Die bijzondere omstandigheid doet zich in dit geval niet voor.

Hieruit volgt dat het beroep van [appellante] op de in de conclusie van de advocaat-generaal vermelde rechtspraak niet leidt tot het oordeel dat de staatssecretaris geheel of gedeeltelijk van invordering had moeten afzien. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1047](#)

JnB2019, 398

ABRS, 03-04-2019, 201805628/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Berg en Dal.

Wet van 25 juni 2009 tot aanvulling van de Awb (Vierde tranche Awb) III lid 1

VERBEURTE EN INVORDERING. I.c. heeft het verzoek van [appellant] aan het college om het door hem betaalde bedrag terug te betalen betrekking op in 2003 verbeurde en ingevorderde dwangsommen. Gelet op het overgangsrecht in artikel III, eerste lid, van de Vierde tranche dient de burgerlijke rechter, indien het voor de inwerkingtreding van de Vierde tranche geldende recht van toepassing is, te oordelen over een geschil omtrent de invordering van verbeurde dwangsommen. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 1 juni 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BQ6826](#).

[ECLI:NL:RVS:2019:1011](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 399

MK ABRS, 03-04-2019, 201803028/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Gemert-Bakel.

Wet milieubeheer 7.28

Besluit omgevingsrecht (Bor) 4.5 lid 3

WABO. Artikel 7.28, tweede lid, van de Wet milieubeheer kan niet dienen als grondslag om de aanvraag om een omgevingsvergunning eerste fase (bouw) buiten behandeling te laten. De activiteit bouwen valt niet onder het toepassingsbereik van de Wet milieubeheer en het Besluit m.e.r., zodat artikel 7.28, tweede lid, van de Wet milieubeheer hierop niet van toepassing is.

[...] Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat artikel 7.28, tweede lid, van de Wet milieubeheer niet kan dienen als grondslag om de aanvraag om een omgevingsvergunning eerste fase (bouw) buiten behandeling te laten. De activiteit bouwen valt niet onder het toepassingsbereik van de Wet milieubeheer en het Besluit m.e.r., zodat artikel 7.28, tweede lid, van de Wet milieubeheer hierop niet van toepassing is. De omstandigheid dat de activiteit bouwen en de activiteit oprichten van een inrichting onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden, maakt die conclusie niet anders (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 3 oktober 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3212](#)). De Afdeling is van oordeel dat ook artikel 4.5, derde lid, van het Bor er in dit geval niet toe kan leiden dat de aanvraag om omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen op grond van artikel 7.28, tweede lid, van de Wet milieubeheer buiten behandeling moet worden gelaten, reeds omdat artikel 4.5, derde lid, van het Bor in dit geval niet van toepassing is. Artikel 4.5, derde lid, van het Bor bepaalt dat indien ten behoeve van een omgevingsvergunning een m.e.r. moet worden opgesteld, deze m.e.r. bij de aanvraag om een beschikking met betrekking tot de eerste fase wordt ingediend. De verplichting een m.e.r. op te stellen kan naar het oordeel van de Afdeling zowel voortvloeien uit de m.e.r.-plicht als uit een m.e.r.-beoordelingsbesluit waarbij het college beslist dat een m.e.r. moet worden gemaakt. Uit de bewoordingen van artikel 4.5, derde lid, kan echter niet worden afgeleid dat deze bepaling ook van toepassing is in een situatie als hier aan de orde, waarin het college nog geen m.e.r.-beoordelingsbesluit heeft genomen waaruit de verplichting tot het opstellen van een m.e.r. volgt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1013](#)

JnB2019, 400

MK ABRS, 03-04-2019, 201800502/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Onderbanken, thans: Beekdaelen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c, 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: 4 aanhef en lid 9

WABO. Weigering omgevingsvergunning voor afwijken bestemmingsplan. Dat de maximale geluidniveaus in de dagperiode volgens artikel 2.17, eerste lid, aanhef en onder b, van het Activiteitenbesluit niet van toepassing zijn op laad- en losactiviteiten, laat onverlet dat de te verwachten geluidoverlast als gevolg van die laad- en losactiviteiten uit een oogpunt van een goede ruimtelijke ordening dient te worden meegenomen in de belangenafweging die het college moet verrichten, omdat de te verwachten hinder vanwege de laad- en losactiviteiten van invloed is op het woon- en leefklimaat van omwonenden. Voor omwonenden kan in dit geval geen goed woon- en leefklimaat worden gegarandeerd. Gegronde beroep met instandlating rechtsgevolgen.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college aan [appellant] een omgevingsvergunning verleend voor het gebruiken van een loods voor bedrijfsmatige opslag [...].

[...] Bij het besluit [op bezwaar] [...] heeft het college de door [appellant] gevraagde omgevingsvergunning geweigerd wegens strijd met een goede ruimtelijke ordening, omdat voor omwonenden geen goed woon- en leefklimaat kan worden gegarandeerd.

[...] De rechtbank heeft overwogen dat het college zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat het gebruik van de loods voor de opslag van goederen door derden in drie afzonderlijke units akoestisch niet goed inpasbaar is en daarmee niet in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening.

[...] De rechtbank heeft haar oordeel mede gebaseerd op het op haar verzoek opgestelde deskundigenbericht van de Stichting Advisering Bestuursrechtspraak [...] en de door het college daarop gegeven reactie. De rechtbank heeft daarbij niet onderkend dat het college in het besluit [...] geen motivering heeft gegeven voor het standpunt dat de door [belanghebbende A] en [belanghebbende B] ervaren overlast zodanig groot is dat dit in redelijkheid niet langer aanvaardbaar is. In het besluit is onvoldoende gemotiveerd waarom het gebruik van de loods voor bedrijfsmatige opslag van goederen tot gevolg heeft dat geen goed woon- en leefklimaat kan worden gegarandeerd voor omwonenden. Daarom slaagt het betoog van [appellant]. Het hoger beroep is gegrond.

[...] het college [heeft] voor de beoordeling van de vraag of wat betreft geluidhinder sprake is van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat voor omwonenden aangesloten bij de normen uit het Activiteitenbesluit. Dat de maximale geluidniveaus in de dagperiode volgens artikel 2.17, eerste lid, aanhef en onder b, van het Activiteitenbesluit niet van toepassing zijn op laad- en losactiviteiten, laat onverlet dat de te verwachten geluidoverlast als gevolg van die laad- en losactiviteiten uit een oogpunt van een goede ruimtelijke ordening dient te worden meegenomen in de belangenafweging die het college moet verrichten, omdat de te verwachten hinder vanwege de laad- en losactiviteiten van invloed is op het woon- en leefklimaat van omwonenden.

[...] Het college stelt zich op het standpunt dat, gelet op het geluidrapport en het deskundigenbericht, geen goed woon- en leefklimaat voor omwonenden kan worden gegarandeerd. Ter motivering van dat standpunt stelt het college dat niet wordt voldaan aan de richtafstand van 30 m uit de VNG-brochure, dat een maximum van 12 vervoerbewegingen per dag - zoals voorgesteld in het deskundigenbericht - zeer beperkt is en dat via een aan [appellant] gericht vergunningvoorschrift niet kan worden verzekerd dat zijn huurders dat maximum niet overschrijden. Ook betreft het college bij zijn standpunt dat avond- en nachtexploitatie niet mogelijk is in verband met geluidhinder en dat de laad- en losactiviteiten zorgen voor een overschrijding van de maximale geluidnorm van 70 dB(A) in de dagperiode met 4 tot 5 dB en deze overschrijding niet kan worden voorkomen met het stellen van beperkingen aan het gebruik van de loods. Verder hebben de acht in het deskundigenbericht voorgestelde vergunningvoorschriften betrekking op een beperking van het geluid, terwijl dit geluid niet met het voorgestelde cameratoezicht kan worden gecontroleerd. Daarnaast acht het college van belang dat [appellant] woonachtig is in België en in zoverre weinig invloed heeft op het gedrag van zijn huurders of hun gedrag kan controleren. Gelet op het vorenstaande is het college niet bereid om tot vergunningverlening over te gaan. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college zich met de hiervoor, [...], weergegeven motivering in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat voor omwonenden geen goed woon- en leefklimaat kan worden gegarandeerd en de vergunning om die reden kunnen weigeren. De Afdeling ziet daarom aanleiding om de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit [...] in stand te laten.

[ECLI:NL:RVS:2019:1049](#)

JnB2019, 401

MK Rechtbank Oost-Brabant, 26-03-2019, SHE 19/333

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Valkenswaard, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4 onderdeel 11, artikel 5 lid 6

Verordening Ruimte Noord-Brabant (VrNB) 3.1

WABO. Omgevingsvergunning voor het houden van de jaarlijkse Dakar Pre-proloog voor één dag op het Eurocircuit te Valkenswaard. In dit geval wordt een tijdelijke afwijking van het bestemmingsplan resulterend in een tijdelijke wijziging van een reeds aanwezige permanente racebaan mogelijk gemaakt en dit is aan te merken als een wijziging van een permanent circuit. Het college was niet bevoegd vergunning met toepassing van onderdeel 11 van artikel 4 van bijlage II bij het Bor te verlenen.

[...] omgevingsvergunning (het bestreden besluit) verleend voor het houden van de jaarlijkse Dakar Pre-proloog voor één dag op het Eurocircuit te Valkenswaard.

[...] De rechtbank stelt vast dat het bestreden besluit voorziet in een opheffing van de strijd met het bestemmingsplan gedurende één dag. Verweerder lijkt over het hoofd te hebben gezien dat ook de opbouw en afbraak van de circuits leidt tot gebruik van de betreffende gronden in strijd met de bestemming. Het had in de rede gelegen om vergunninghoudster er op te attenderen dat de aanvraag deze strijdigheid niet geheel opheft.

[...] Artikel 5, zesde lid, van bijlage II van het Bor is per 1 november 2014 opgenomen in het Bor om te voorkomen dat activiteiten die mer-plichtig of mer-beoordelingsplichtig zijn, met een reguliere procedure kunnen worden vergund (zie de toelichting in Stb. 2014, 333.) In Bijlage D.43 van het Besluit m.e.r wordt als mer-beoordelingsplichtige activiteit aangewezen de aanleg, wijziging of uitbreiding van permanente race- en testbanen voor gemotoriseerde voertuigen. Is de in het bestreden besluit vergunde Dakar Pre-proloog een dergelijke activiteit? De Dakar Pre-proloog zal gebruik maken van de circuits zoals ze er al jaren liggen. Feitelijk verandert er niets en is er dus geen feitelijke wijziging van een racecircuit. Het motorcrossterrein ligt deels op gronden binnen de bestemming "Voorlopige zandwinning/vuilstort/definitief bos" en is in strijd met het geldende bestemmingsplan. Zoals hierboven aangegeven staat in rechte vast dat ten behoeve van de Dakar Pre-proloog geen beroep kan worden gedaan op het overgangsrecht. Als gevolg van het bestreden besluit wordt gedurende één dag het strijdige planologische gebruik van deze gronden planologisch toegelaten. Planologisch is er wel een wijziging van de circuits. Volgens de rechtbank moet geen waarde worden gehecht aan de feitelijke omstandigheden, maar moet worden gekeken naar wat er planologisch gebeurt. Een andere lezing van artikel 5, zesde lid, van bijlage II van het Bor zou kunnen betekenen dat feitelijk illegaal handelen dat wordt gelegaliseerd, aan de mer-beoordelingsplicht wordt onttrokken. Dat zou de uitzondering van artikel 5, zesde lid, van bijlage II van het Bor inhoudsloos maken.

In dit geval wordt een tijdelijke afwijking van het bestemmingsplan resulterend in een

tijdelijke wijziging van een reeds aanwezige permanente racebaan mogelijk gemaakt. Is dat een wijziging van een permanent circuit? De rechtbank denkt van wel. Uit Bijlage D.43 van het Besluit m.e.r kan niet worden afgeleid dat het moet gaan om permanente wijzigingen van de permanente racebaan. Anders zou artikel 5, zesde lid, van bijlage II van het Bor aan waarde inboeten. Het is juist de bedoeling van dit artikel om de bevoegdheid ingevolge artikel 4, elfde lid, van bijlage II van het Bor te beperken. De rechtbank kan er ook niet aan voorbij gaan dat het kennelijk niet verweerders bedoeling is dat de circuits, voor zover deze er feitelijk liggen in strijd met het bestemmingsplan, na iedere Dakar Pre-proloog in de oorspronkelijke planologisch toegelaten staat worden gebracht. Verweerder heeft hierover in het bestreden besluit niets bepaald. Tot slot valt het op dat voor het bestemmingsplan dat onder meer beoogt (ogenschijnlijk) dezelfde Dakar Pre-proloog positief te bestemmen maar verder de circuits, zoals ze feitelijk liggen, positief wil bestemmen, toch een milieueffectrapportage wordt gemaakt. Al met al is de rechtbank van oordeel dat verweerder niet bevoegd was om een vergunning met toepassing van artikel 4, elfde lid, van bijlage II van het Bor te verlenen. De beroepsgrond slaagt.

[...] Verweerder heeft, door slechts te benadrukken dat het gaat om een tijdelijke activiteit, onvoldoende gemotiveerd hoe wordt voldaan aan de in artikel 3.1 van de VrNB opgenomen zorgplicht voor de ruimtelijke kwaliteit van de omgeving. Gelet op de omvang van de Dakar Pre-proloog en het aantal bezoekers, kan verweerder niet volstaan met een verwijzing naar het tijdelijke karakter van de Dakar Pre-proloog, maar had verweerder aandacht moeten besteden aan landschappelijke inpasbaarheid, zorgvuldig ruimtegebruik en de manier waarop rekening wordt gehouden met de bodemkwaliteit, waterhuishouding en de ecologische, aardkundige en landschappelijke waarden. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2019:1667](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Rechtbank van dezelfde datum inzake

[ECLI:NL:RBOBR:2019:1666](#)

JnB2019, 402

**MK Rechtbank Oost-Brabant, 13-03-2019 (publ. 28-03-2019),
SHE 18/2291**

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Meierijstad, verweerder.
Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a, 2.10 lid 1 aanhef en onder d

WABO. Aanvraag omgevingsvergunning voor de bouw van 12 appartementen is ten onrechte afgewezen op de grond dat het bouwplan in strijd is met redelijke eisen van welstand. Door de vaststelling van het bestemmingsplan "Veghel-Noord" in 2013 is het bestemmingsplan "t Ven fase 5" vervallen. Daarmee is ook het beeldkwaliteitsplan "t Ven fase 5" vervallen. Het projectgebied ligt in een geheel welstandsvrij gebied. Verweerder heeft ten onrechte getoetst aan de redelijke eisen van welstand. Aan het advies van de welstandscommissie komt geen betekenis toe.

[ECLI:NL:RBOBR:2019:1377](#)

JnB2019, 403

Rechtbank Limburg, 29-03-2019 (publ. 01-04-2019), ROE 19/595, ROE 19/600 en ROE 19/601

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Roermond, verweerder.
Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, aanhef en onder c, 2.12 lid 1 aanhef en onder a, sub 1°

WABO. In bezwaar geweigerde omgevingsvergunning voor zeven appartementen. Binnenplanse afwijkingsbevoegdheid. Verweerder heeft niet voldaan aan de voor het onderhavige geval geldende verzwaarde motiveringsplicht. Verweerder is van mening dat niet is voldaan aan het vereiste van een goede ruimtelijke ordening. Voor zover verweerder daarvoor verwijst naar het in procedure zijnde ontwerpbestemmingsplan en het daaraan gerelateerde concept uitvoeringsbeleid met bijbehorend concept afwegingskader, is geen sprake van uitgekristalliseerd en vastgesteld beleid, zodat op verweerder een zwaardere motiveringsplicht rust dan enkel verwijzing naar de daarop betrekking hebbende stukken. Nu bij het primaire besluit de gevraagde omgevingsvergunning was verleend, en verweerder op die verlening terugkomt, komt aan verweerder te meer een zwaardere motiveringsplicht toe.
[ECLI:NL:RBLIM:2019:2940](https://ec.europa.eu/euro-just/ecli/en/NL/RBLIM/2019/2940)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 03-04-2019, 201705383/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:1030](https://ec.europa.eu/euro-just/ecli/en/NL/RVS/2019/1030));
- ABRS, 03-04-2019, 201709834/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:1035](https://ec.europa.eu/euro-just/ecli/en/NL/RVS/2019/1035); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Handhaving", JnB2019, 396)
- MK Rechtbank Den Haag, 26-02-2019 (publ.: 04-04-2019), SGR 18/4860 ([ECLI:NL:RBDHA:2019:1709](https://ec.europa.eu/euro-just/ecli/en/NL/RBDHA/2019/1709)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB2019, 404

ABRS, 03-04-2019, 201804091/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Lopik.
Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit) 1.1 lid 1, 2.17 lid 5 onder b
ACTIVITEITENBESLUIT. De definitie van "agrarische activiteiten" in artikel 1.1, eerste lid, van het Activiteitenbesluit omvat agrarisch gemechaniseerd loonwerk zoals het uitvoeren van cultuurtechnische werken, mestdistributie, grondverzet of soortgelijke dienstverlening. Daarbij moet gedacht worden aan onder meer loonbedrijven, grondwerkbedrijven, mestdistributeurs, bedrijven die gewassen opslaan of bewerken, bedrijven die cultuurtechnische werken uitvoeren, plantsoenendiensten en hoveniersbedrijven. Gelet hierop kan de inrichting i.c. worden aangemerkt als een agrarisch gemechaniseerd loonbedrijf omdat het uitvoeren van cultuurtechnische werken uitdrukkelijk is vermeld als

agrarisch gemechaniseerd loonwerk.

Besluit waarbij het college het verzoek van [appellant] om handhavend op te treden tegen de inrichting van [bedrijf] heeft toegewezen en aan [bedrijf] een last onder dwangsom heeft opgelegd wegens overschrijding van de in artikel 2.17, vijfde lid, onder b, van het Activiteitenbesluit opgenomen geluidgrenswaarden. [...]

[appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de inrichting kan worden aangemerkt als een agrarisch gemechaniseerd loonbedrijf waardoor de in het vijfde lid van artikel 2.17 van het Activiteitenbesluit vermelde geluidgrenswaarden van toepassing zijn. Volgens [appellant] verricht [bedrijf], anders dan in het verleden, geen of bijna geen agrarisch loonwerk meer, maar hoofdzakelijk civieltechnische dienstverlening. Dat betekent volgens [appellant] dat de in het eerste lid van artikel 2.17 vermelde geluidgrenswaarden van toepassing zijn. [...]

In artikel 1.1, eerste lid, van het Activiteitenbesluit zijn agrarische activiteiten gedefinieerd als "geheel van activiteiten dat betrekking heeft op gewassen of landbouwhuisdieren voor zover deze geteeld of gekweekt onderscheidenlijk gefokt, gemest, gehouden of verhandeld worden, daaronder mede begrepen agrarisch gemechaniseerd loonwerk zoals het uitvoeren van cultuurtechnische werken, mestdistributie, grondverzet of soortgelijke dienstverlening".

In de nota van toelichting bij het "Besluit van 6 januari 2014 tot wijziging van het Activiteitenbesluit milieubeheer het Besluit omgevingsrecht en enkele andere besluiten (nieuwe activiteiten en herstel van gebreken van wetstechnische en inhoudelijk ondergeschikte aard)" (Staatsblad 2014, 20) staat dat de begripsomschrijving van "agrarische activiteiten" is uitgebreid met activiteiten die door de agrarische gemechaniseerde loonbedrijven worden verricht, om de onduidelijkheid weg te nemen over de interpretatie van het begrip "inrichting waar uitsluitend of in hoofdzaak agrarische activiteiten dan wel activiteiten die daarmee verband houden worden verricht" in artikel 2.17, vijfde lid. Daarover staat er dat het uitdrukkelijk de bedoeling was dat dit geluidsregime, zoals dat ook in het voormalige Besluit landbouw milieubeheer het geval was, eveneens van toepassing zou zijn op inrichtingen die deel uitmaken van een bedrijf waar agrarisch gemechaniseerd loonwerk wordt verricht, zoals loonbedrijven, grondwerkbedrijven, mestdistributeurs, bedrijven die gewassen opslaan of bewerken, bedrijven die cultuurtechnische werken uitvoeren, plantsoenendiensten en hoveniersbedrijven.

Tussen partijen is niet in geschil dat de inrichting in het verleden als een agrarisch gemechaniseerd loonbedrijf kon worden aangemerkt. Ter zitting heeft [bedrijf] erkend dat de vraag naar agrarisch loonwerk bij zijn bedrijf de laatste jaren minder is geworden, waardoor naast het agrarische loonwerk de machines steeds vaker worden ingezet voor civieltechnische en cultuurtechnische werken en voor natuuronderhoud. Volgens [bedrijf] worden daarbij dezelfde machines ingezet en zijn de werkzaamheden die worden verricht feitelijk hetzelfde.

De definitie van "agrarische activiteiten" in artikel 1.1, eerste lid, van het Activiteitenbesluit omvat agrarisch gemechaniseerd loonwerk zoals het uitvoeren van cultuurtechnische werken, mestdistributie, grondverzet of soortgelijke dienstverlening. Uit de nota van toelichting volgt dat daarbij gedacht moet worden aan onder meer

loonbedrijven, grondwerkbedrijven, mestdistributeurs, bedrijven die gewassen opslaan of bewerken, bedrijven die cultuurtechnische werken uitvoeren, plantsoenendiensten en hoveniersbedrijven.

Gelet op deze voorbeelden in de definitie en de nota van toelichting, heeft de rechtbank terecht overwogen dat de inrichting nog steeds kan worden aangemerkt als een agrarisch gemechaniseerd loonbedrijf. Het uitvoeren van cultuurtechnische werken is uitdrukkelijk vermeld als agrarisch gemechaniseerd loonwerk. Verder zijn de machines en landbouwwerktuigen van [bedrijf], waaronder tractoren, midgravers, mobiele kranen, kippers en shovels, gebruikelijk voor agrarisch gemechaniseerd loonwerk. De werkzaamheden die [bedrijf] daarmee verricht ten behoeve van civieltechnische werken en natuuronderhoud, kunnen worden aangemerkt als soortgelijke dienstverlening zoals vermeld in de definitie van "agrarische activiteiten". Gelet hierop is de rechtbank terecht tot de conclusie gekomen dat het vijfde lid van artikel 2.17 van het Activiteitenbesluit van toepassing is. Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1034](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2019, 405

MK Rechtbank Overijssel, 20-03-2019 (publ. 01-04-2019), AWB 18/1589 en 18/1590

college van gedeputeerde staten van Overijssel, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.1 lid 1, 4.3.1 lid 1, 4.5 lid 1

Beleidsregel Natuur Overijssel 2017 (beleidsregel)

NATUURBESCHERMING. Verweerder heeft in redelijkheid kunnen weigeren om gebruik te maken van zijn bevoegdheid, neergelegd in artikel 4.5, eerste lid, van de Wnb, om eiseres ontheffing te verlenen van de herplantplicht onder hoogspanningsverbindingen.

[ECLI:NL:RBOVE:2019:950](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- ABRs, 03-04-2019, 201803877/1/A2 ([ECLI:NL:RVS:2019:1015](#));

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2019, 406

CRvB, 21-03-2019 (publ. 03-04-2019), 18/4542 AW

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

AMBTENARENRECHT. TERUGVORDERING WOON-WERKVERKEERVERGOEDING.

Met de minister en anders dan de rechtbank is de Raad van oordeel dat de onverschuldigde betaling is ontstaan door toedoen van betrokkene. Hiervoor is van belang dat betrokkene zelf actie had moeten ondernemen om de woon-werkverkeervergoeding stop te zetten en dat hij heeft nagelaten dit te doen. Dit nalaten is volgens vaste rechtspraak van de Raad (bijvoorbeeld uitspraak van 27 april 2006, [ECLI:NL:CRVB:2006:AX3867](#)) aan te merken als toedoen. Dat ook de minister (lees: het management) een verantwoordelijkheid had bij juiste toepassing van de regels en zich desondanks langdurig passief heeft opgesteld, leidt niet tot een ander oordeel. Het was immers betrokkene bij wie het initiatief tot het stopzetten van de vergoeding lag; in zoverre is het dan ook de nalatigheid van betrokkene waardoor de onverschuldigde betaling is ontstaan en niet (mede) de nalatigheid van de minister.

Nu de onverschuldigde betaling is ontstaan door toedoen van betrokkene geldt een terugvorderingstermijn (c.q. verjaringstermijn) van vijf jaar. Nu de eerste onverschuldigde betaling in oktober 2012 heeft plaatsgevonden, heeft de minister de in de periode van 1 oktober 2012 tot en met 31 december 2014 onverschuldigd gedane betalingen bij besluit van 28 september 2015 tijdig teruggevorderd.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1126](#)

JnB2019, 407

CRvB, 14-03-2019 (publ. 02-04-2019), 18/4617 MAW

commandant van het DienstenCentrum Internationale Ondersteuning Defensie.

MILITAIR AMBTENARENRECHT. WEIGERING HOGERE TEGEMOETKOMING

WONINGHUUR ZONDER TOEPASSING HUURPLAFOND. Nu appellant naar aanleiding van de uitspraak van de Raad van 29 oktober 2015,

[ECLI:NL:CRVB:2015:3790](#), bij B langs is geweest met de intentie een rekest in te dienen voor een hogere tegemoetkoming in de woning en B hem ten onrechte te kennen heeft gegeven dat het geen zin had een rekest in te dienen, staat vast dat appellant onjuist is voorgelicht. Van een situatie dat appellant de onjuistheid van de informatie had behoren te onderkennen of aanleiding had zich daaromtrent nader te vergewissen, is hier geen sprake. Hierbij is van belang dat appellant, die niet juridisch geschoold is, van de juistheid van de informatie van B is uitgegaan, nadat B zich hierover had laten inlichten door de twee eerdergenoemde diensten. Onder deze omstandigheden kan appellant niet met recht worden tegengeworpen dat hij zich van juridisch advies had kunnen voorzien, zoals de Rechtbank heeft overwogen, en dat hij niet tijdig een rekest heeft ingediend. De Raad is dan ook van oordeel dat het rekest van appellant had moeten worden aangemerkt als ware het tijdig ingediend.

[...] Doende wat de rechtbank zou behoren te doen, zal de Raad het beroep gegrond verklaren en het bestreden besluit vernietigen. De Raad ziet aanleiding

om zelf in de zaak te voorzien door het besluit van 16 mei 2017 te herroepen en te bepalen dat aan appellant met ingang van 15 december 2015 tot einde buitenlandplaatsing een maandelijkse tegemoetkoming in de woninghuur wordt verstrekt tot een bedrag van het verschil tussen de verschuldigde huur voor zijn woning en de eigen bijdrage.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1081](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2019, 408

MK CRvB, 03-04-2019, 17/3289 WIA

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet WIA 46a

WET WIA. AANVRAAG WIA-UITKERING NIET VERDER IN BEHANDELING GENOMEN. TERUGVORDERING VOORSCHOT. I.c. heeft het Uvw zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat een klinische observatie met overnachting noodzakelijk was voor de vaststelling van het recht op een uitkering. De grond om vanwege angst voor opsluiting in gebouwen niet te kunnen overnachten en dus geen deel te kunnen nemen aan de geplande observatie heeft appellant onvoldoende onderbouwd. Van een goede reden om niet mee te werken aan dit onderzoek is dan ook niet gebleken.

Aanvraag om een WIA-uitkering wordt niet verder in behandeling genomen, omdat appellant niet heeft meegewerkt aan een klinische observatie van 22 februari 2016 tot en met 26 februari 2016. Het uitbetaalde voorschot ten bedrage van € 4.061,91 wordt van appellant teruggevorderd.

Raad: Het geschil spitst zich toe op de vragen of een klinische observatie nodig was voor het vaststellen van het recht op een WIA-uitkering en, zo ja, of appellant goede redenen had om niet mee te werken aan het onderzoek. Tegen het besluit tot terugvordering van het verstrekte voorschot heeft appellant in hoger beroep geen zelfstandige gronden aangevoerd, zodat dit geen verdere bespreking behoeft.

In artikel 46a van de Wet WIA is bepaald dat indien voor het vaststellen van het recht op uitkering op grond van deze wet, in het kader van een aanvraag voor de toekenning van een uitkering op grond van deze wet, naar het oordeel van het Uvw een medisch onderzoek nodig is en de betrokkene niet meewerkt aan dat onderzoek, eventuele uit deze wet voortvloeiende aanspraken op een uitkering op grond van deze wet buiten aanmerking blijven, voor zolang het recht niet kan worden vastgesteld.

Gelet op de bewoordingen van deze bepaling is het aan het Uvw om te beoordelen of een medisch onderzoek noodzakelijk is voor de vaststelling van het recht op uitkering. Dit betekent dat de uitoefening van deze bevoegdheid door het Uvw door de rechter terughoudend moet worden getoetst en deze toetsing beperkt is tot de beoordeling of het Uvw in redelijkheid heeft kunnen beslissen dat een klinische observatie (met overnachting) noodzakelijk is voor het vaststellen van het recht op uitkering (zie de

uitspraken van de Raad van 10 januari 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:93](#), en 19 juli 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:2231](#)).

Uit de gedingstukken blijkt dat de verzekeringsarts na het gesprek met appellant op 9 oktober 2015 geen goed beeld heeft kunnen krijgen van zijn psychische klachten en geen verklaring heeft kunnen vinden voor de aangegeven problematiek. Omdat de verzekeringsarts gelet op de bevindingen tijdens zijn spreekuur niet zelfstandig ziekte en gedrag kon onderscheiden heeft hij reden gezien voor een psychiatrische expertise. Deze expertise is verricht door klinisch psycholoog L.E.E. Ligthart en psychiater A.J.W.M. Trompenaars. In hun rapport van 27 januari 2016 hebben zij te kennen gegeven dat door de tegenstrijdige gegevens uit het onderzoek geen klinisch oordeel gegeven kon worden. Volgens Ligthart en Trompenaars kon, gezien het opmerkelijke gedrag van appellant en het volgens hen ontbreken van concreet gedrag dat zou kunnen wijzen op een ernstige psychiatrische stoornis, slechts geconstateerd worden dat appellant klachten heeft aangegeven die niet in te passen zijn in enig bekend gedragsmatig dan wel psychopathologisch beeld. Dat zou kunnen wijzen in de richting van simulatie. Een klinische observatie was volgens Ligthart en Trompenaars aangewezen om tot meer duidelijkheid te komen over wat er in diagnostisch opzicht met appellant aan de hand zou kunnen zijn. De klinische observatie was gepland van 22 februari 2016 tot en met 26 februari 2016 bij Van Laarhoven. Appellant is op 22 februari 2016 verschenen en na een uur weer vertrokken. Van Laarhoven heeft in zijn rapport van 22 februari 2016 geconcludeerd dat de gebrekkige medewerking en het bizarre gedrag van appellant zeer verdacht zijn voor simulatie en het afwijzen van opname niet past bij grote lijdensdruk. De verzekeringsarts heeft vervolgens vastgesteld dat de belastbaarheid van appellant niet is vast te stellen. Dit medisch oordeel is door de verzekeringsarts bezwaar en beroep onderschreven. Onder de geschetste omstandigheden heeft het Uvw zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat een klinische observatie met overnachting noodzakelijk was voor de vaststelling van het recht op een uitkering. De grond om vanwege angst voor opsluiting in gebouwen niet te kunnen overnachten en dus geen deel te kunnen nemen aan de geplande observatie heeft appellant onvoldoende onderbouwd. De medische informatie waar appellant naar heeft verwezen, in het bijzonder de brief van 25 maart 2016, biedt daarvoor, zoals door de rechtbank terecht is overwogen, geen grond. Uit die brief volgt uitsluitend dat appellant bij het intakegesprek heeft vermeld dat hij niet tegen gesloten ruimtes kan. Dat is onvoldoende om appellant in zijn standpunt te volgen. Van een goede reden om niet mee te werken aan dit onderzoek is dan ook niet gebleken.

Uit wat [...] is overwogen volgt dat het Uvw terecht de eventuele uit de Wet WIA voortvloeiende aanspraken op een uitkering buiten aanmerking heeft gelaten. De aangevallen uitspraak moet worden bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1144](#)

JnB2019, 409

MK CRvB, 28-03-2019, 18/1136 WIA

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet WIA 4 lid 1, 4 lid 3, 47

WET WIA. VOLLEDIG EN DUURZAAM ARBEIDSONGESCHIKT. I.c. zijn geen aanknopingspunten te vinden voor het standpunt dat bij werkneemster op lange termijn sprake is van een meer dan geringe kans op herstel in de zin van artikel 4, derde lid, van de Wet WIA. De Raad bepaalt dat werkneemster in aanmerking komt voor een IVA-uitkering.

Het geschil tussen partijen betreft de vraag of de volledige arbeidsongeschiktheid van werkneemster moet worden geacht duurzaam te zijn in de zin van artikel 4 van de Wet WIA, zodat werkneemster ingevolge artikel 47 van de Wet WIA recht heeft op een IVA-uitkering in plaats van een WGA-uitkering.

Raad: [...] In de beschikbare gegevens zijn geen aanknopingspunten te vinden voor het standpunt dat bij werkneemster op lange termijn sprake is van een meer dan geringe kans op herstel in de zin van artikel 4, derde lid, van de Wet WIA. De medisch adviseur van appellante heeft overtuigend verwoord dat niets erop wijst dat werkneemster binnen de migrainepopulatie behoort tot de groep waarbij de migraine zal afnemen. Er is geen aanleiding dit naar behoren gemotiveerde standpunt van deze medisch adviseur niet te volgen. Daarbij wordt meegewogen dat werkneemster jarenlang geen benutbare mogelijkheden heeft gehad vanwege de frequentie en onvoorspelbaarheid van haar hoofdpijnaanvallen. Zij heeft daarvoor meerdere behandelingen ondergaan, waarbij verschillende medicamenteuze regimes werden uitgetoet. Onbestreden is gebleven dat wegnemen van overbodige medicatie geen optie is, omdat werkneemster geen overbodige medicatie gebruikt. Niet is gebleken dat nog andere reële behandelmogelijkheden open staan voor werkneemster.

De Raad ziet hierin aanleiding het besluit van 15 augustus 2016 met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht te herroepen en te bepalen dat werkneemster met ingang van 15 augustus 2016, de datum van het primaire besluit, in aanmerking komt voor een IVA-uitkering. Voor een eerdere ingangsdatum bestaat geen aanleiding.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1038](#)

JnB2019, 410

MK CRvB, 27-03-2019 (publ. 03-04-2019), 16/4752 WIA

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet WIA 27, 28, 29

WET WIA. HERBEOORDELING OP VERZOEK WERKGEVER. Het Uvw heeft zich kunnen beperken tot het nemen van beslissingen over de mate van arbeidsongeschiktheid en de duurzaamheid van de arbeidsongeschiktheid, resulterend in het besluit tot het ongewijzigd voortzetten van de WGA-uitkering van werkneemster. Voor het nemen van een beslissing over het ondergaan van een medische behandeling of het opleggen van een maatregel wegens het niet naleven van een opdracht een medische behandeling te ondergaan, was in het kader van de herbeoordeling van de arbeidsongeschiktheid geen aanleiding.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1096](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2019, 411

MK CRvB, 28-03-2019, 16/6892 AOW, 17/46 AOW

Raad van bestuur van de SvB.

AOW

Besluit uitbreiding en beperking kring van verzekerden volksverzekeringen 1976 (KB 557) 2 sub g

Besluit uitbreiding en beperking kring van verzekerden volksverzekeringen 1968 (KB 575) 2 sub f

Besluit aanwijzing volkenrechtelijke organisaties van 14 en 28 april 1971, Stcrt. 1971, 100, zoals later gewijzigd bij het Besluit aanwijzing volkenrechtelijke organisaties van 10 juli 1980, Stcrt. 1980, 131

AOW. GEEN RECHT OP AOW-PENSIOEN IN VERBAND MET WERK VOOR EEN VOLKENRECHTELIJKE ORGANISATIE MET EEN EIGEN PENSIOENREGELING. De zinsnede 'niet geacht wordt blijvend binnen het Rijk te wonen', zoals vermeld in van belang zijnde Besluiten aanwijzing volkenrechtelijke organisaties, omvat een juridische fictie, die speciaal voor werknemers van internationale organisaties is opgenomen in die Besluiten. Voor het voldoen hieraan is niet van belang of een persoon daadwerkelijk niet blijvend binnen het Rijk woont, maar of hij in de tijdvakken waarover de verzekering wordt vastgesteld, niet geacht kan worden blijvend binnen het Rijk te wonen. Dat appellant in de jaren 1971 tot en met 2007 feitelijk in Nederland heeft gewoond, is daarom niet van belang.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1062](https://ecli.nl/crvb/2019/1062)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2019, 412

MK Rechtbank Overijssel, 01-04-2019, AWB 18/1103

college van burgemeester en wethouders van Enschede, verweerder.

Awb 3:2, 4:2

Jeugdwet 2.3, 8.1.2 lid 3

JEUGDWET. I.c. is de medewerking van de ouders aan het onderzoek van verweerder onvoldoende geweest. Het voorgaande brengt echter niet met zich, dat verweerder de aanvraag wegens het niet voldoen aan de medewerkingsplicht in haar geheel heeft mogen afwijzen. Daarbij acht de rechtbank van belang dat de dochter [verder: naam 2] ten tijde van de nieuwe aanvraag nog jeugdhulp ontving op basis van een lopende indicatie en er geen enkele aanwijzing was dat de problematiek van [naam 2], dan wel de hieruit voortvloeiende hulpvraag, na afloop van de lopende indicatie zou zijn afgenomen. Ook verweerder was blijkens de stukken van mening dat de

noodzaak van een voorziening voor [naam 2] op zichzelf genomen nog aanwezig was. Dat de omvang van de hulpvraag was toegenomen, zoals door de ouders werd gesteld, kon echter niet komen vast te staan. Onder de gegeven omstandigheden brengt een redelijke wetstoepassing naar het oordeel van de rechtbank met zich dat verweerder bij gebrek aan recente onderzoeksgegevens uit had moeten gaan van de (oudere) gegevens waarover verweerder wel kon beschikken. Op basis daarvan had verweerder in het bestreden besluit in ieder geval moeten komen tot voortzetting van de eerder aan [naam 2] over het jaar 2017 verstrekte voorziening.

[ECLI:NL:RBOVE:2019:1060](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Arbeidsomstandighedenwet

JnB2019, 413

MK ABRS, 03-04-2019, 201803817/1/A3

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Arbeidsomstandighedenwet

Wet openbaarheid van bestuur 10 lid 6

Arbeidsomstandighedenbesluit 4.45, 4.54d

Beleidsregel boeteoplegging arbeidsomstandighedenwetgeving (Beleidsregel boeteoplegging) 1 lid 11 onder d

Beleidsregel openbaarmaking inspectiegegevens bij zware of ernstige asbestovertredingen (Beleidsregel)

ARBEIDSOMSTANDIGHEDENWET. In dit geval betreft het asbestverwijderingswerkzaamheden en daarom heeft de staatssecretaris terecht het begrip adequaat toezicht in artikel 1, elfde lid, aanhef en onder d, van de Beleidsregel boeteoplegging, uitgelegd als voortdurend toezicht. Overeenkomstig de Beleidsregel openbaar te maken inspectiegegevens worden aangemerkt als milieu-informatie als bedoeld in artikel 10, zesde lid, van de Wob. Verwijzing naar ABRS 02-08-2017 [ECLI:NL:RVS:2017:2086](#).

[...] bestuurlijke boete voor overtreding van de Arbeidsomstandighedenwet en besloten om de inspectiegegevens openbaar te maken.

[...] Anders dan in voormelde zaak [Red: uitspraak van 21-03-2018,

[ECLI:NL:RVS:2018:957](#)] betreft het in dit geval asbestverwijderingswerkzaamheden.

Ingevolge artikel 4.54d, vijfde lid, van het Arbobesluit, gelezen in samenhang met het eerste lid van dat artikel, moeten de werkzaamheden als bedoeld in artikel 4.45, tweede lid, aanhef en onder a, van het Arbobesluit worden verricht onder voortdurend toezicht van een DTA'er [Red: deskundig toezichthouder asbestverwijdering]. Omdat de wetgever deze strenge mate van toezicht heeft bepaald, bestaat geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris ten onrechte in dit geval het begrip adequaat toezicht in artikel 1,

elfde lid, aanhef en onder d, van de Beleidsregel boeteoplegging, heeft uitgelegd als voortdurend toezicht. Voortdurend toezicht betekent zicht op de werkzaamheden. [...] Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 2 augustus 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2086](#), worden de overeenkomstig de Beleidsregel openbaar te maken inspectiegegevens aangemerkt als milieu-informatie als bedoeld in artikel 10, zesde lid, van de Wob. Op grond van deze bepaling is artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g, van de Wob niet van toepassing op milieu-informatie. Derhalve hoeft het algemene belang dat door de openbaarmaking wordt gediend, niet te worden afgewogen tegen het belang van [wederpartij] om geen onevenredig nadeel te lijden als gevolg van de publicatie. Daargelaten de vraag of de rechtbank ten onrechte de omvang van het geding heeft uitgebreid door te oordelen over de openbaarmaking van de inspectiegegevens, heeft de rechtbank ten onrechte aanleiding gezien voor het oordeel dat de gevolgen van de publicatie onevenredig zijn in verhouding tot de met de Beleidsregel te dienen doelen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1042](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2019, 414

MK ABRS, 03-04-3019, 201803763/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Wet basisregistratie personen (W|et brp) 1.7 lid 1, 2.20, 2.34 lid 1

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 3 lid 2, 5, 6

Uitvoeringsregeling Awir 3

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Kindgebonden budget. De

Belastingdienst/Toeslagen heeft in dit geval niet voldaan aan de plicht die volgt uit artikel 2.34, eerste lid, van de Wet brp. In dit bijzondere geval leidt het uitgaan van de adresgegevens van [wederpartij] in de brp tot willekeur. De toepassing van artikel 3 van de Uitvoeringsregeling is onder de gegeven omstandigheden kennelijk onredelijk en de Belastingdienst/Toeslagen had de bepaling vanwege onevenredig nadelige gevolgen voor [wederpartij] buiten toepassing moeten laten.

[...] Beoordeeld moet worden of de Belastingdienst/Toeslagen bij de herziening van het kindgebonden budget terecht is uitgegaan van de inschrijving van [wederpartij] in de brp.

[...] Nu het de Belastingdienst/Toeslagen naar aanleiding van het bezwaar van [wederpartij] van [...] bekend was dat [wederpartij] haar woning had verkocht en niet meer woonde op het adres in Leiden, was sprake van gerede twijfel aan de juistheid van het adres in de brp en had de dienst een terugmelding moeten doen. Door in dit geval geen terugmelding te doen, heeft de Belastingdienst/Toeslagen niet voldaan aan de plicht die volgt uit artikel 2.34, eerste lid, van de Wet brp. Op grond van artikel 1.7, tweede lid,

aanhef en onder b, van de Wet brp was de dienst na het doen van een terugmelding niet verplicht uit te gaan van het adres van [wederpartij] in de brp.

[...] Hoewel de Afdeling, gelet op de tekst en toelichting op artikel 3, tweede lid, aanhef en onder c, van de Uitvoeringsregeling, de uitleg daarvan door de Belastingdienst/Toeslagen niet onjuist acht (vergelijk de uitspraak van 28 november 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3897](#)), leidt toepassing daarvan in dit geval tot de situatie dat de Belastingdienst/Toeslagen bij het bepalen van de hoogte van het kindgebonden budget van [wederpartij] uitgaat van een adres waarvan het de dienst naar aanleiding van het bezwaar op grond van objectieve gegevens bekend is dat het onjuist is. Door vast te houden aan de in de Uitvoeringsregeling opgenomen uitzonderingen op het gebruik van adresgegevens uit de brp en op grond van objectieve gegevens vast te stellen onjuiste adresgegevens uit de brp te gebruiken bij het bepalen van hoogte van het kindgebonden budget, heeft de Belastingdienst/Toeslagen de inhoud en strekking van artikel 1.7 van de Wet brp miskend. Ook omdat de Belastingdienst/Toeslagen in de gevallen opgenomen in de Uitvoeringsregeling wel, maar in dit bijzondere geval niet afziet van gebruik van adresgegevens waarvan bekend is dat deze onjuist zijn en dit tot grote nadelige gevolgen voor [wederpartij] leidt, leidt het in dit geval uitgaan van de adresgegevens van [wederpartij] in de brp tot willekeur.

[...] De toepassing van artikel 3 van de Uitvoeringsregeling is onder de gegeven omstandigheden kennelijk onredelijk en de Belastingdienst/Toeslagen had de bepaling vanwege onevenredig nadelige gevolgen voor [wederpartij] buiten toepassing moeten laten. Door dit niet te doen, heeft de Belastingdienst/Toeslagen de besluiten naar het oordeel van de Afdeling genomen in strijd met artikel 3:4 van de Awb. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1046](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Gezondheid

JnB2019, 415

MK ABRS, 03-04-2019, 201805719/1/A3

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.

Richtlijn 2001/83/EG

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:1 lid 2

Geneesmiddelenwet (Gnw) 1, 85 aanhef en onder a, 101

Beleidsregels bestuurlijke boete Minister VWS (Beleidsregels)

GENEESMIDDELENWET. Minister was bevoegd boete op te leggen vanwege overtreding van artikel 85, aanhef en onder a, Gnw. [appellante] heeft in opdracht van de samenwerkende [bedrijf A] en [bedrijf B] (de Alliantie) media-activiteiten verricht voor het receptgeneesmiddel [...]. [persoon] bij [appellante] heeft een concept-persbericht over geneesmiddel aan journaliste gestuurd en in Telegraaf is artikel gepubliceerd waarin het geneesmiddel wordt genoemd. Met verzending concept-persbericht is sprake van het maken van verboden publieksreclame. Dat [appellante] een overeenkomst heeft met de

Alliantie, leidt niet tot een ander oordeel. De beleidsregels zijn in hun algemeenheid niet onredelijk. Nu de minister er in de besluitvorming voor heeft gekozen om uit coulance voor twee overtredingen één boete op te leggen en in beroep een overtreding is weggefallen, acht de Afdeling het passend en geboden om de boete te halveren.

[ECLI:NL:RVS:2019:1038](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB2019, 416

CRvB, 03-04-2019, 17/7396 WSF

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wsf 2000 1.1, 1.5, 11.5

STUDIEFINANCIERING. HERZIENING STUDIEFINANCIERING NAAR NORM THUISWONENDE. TERUGVORDERING. HARDHEIDSCLAUSULE. Appellant en zijn moeder huren beiden, op basis van zelfstandige huurovereenkomsten, een kamer op het brp-adres en voorzien ieder in hun eigen levensonderhoud. De reden dat voor deze woonsituatie is gekozen is gelegen in de financiële positie van de moeder van appellant en het gegeven dat het voor appellant, in verband met zijn Asperger, van belang is dat hij in de nabijheid van zijn moeder woont. De Raad onderschrijft op hoofdlijnen de overwegingen die tot het oordeel in de aangevallen uitspraak hebben geleid. Hier wordt aan toegevoegd dat de situatie van appellant in relevante mate verschilt van de situatie die heeft geleid tot de uitspraak van de Raad van 25 juli 2008, [ECLI:NL:CRVB:2008:BE6614](#). Appellant en zijn moeder hebben ervoor gekozen om vanaf 30 juni 2016 op de [...] beschreven wijze invulling te geven aan hun feitelijke woonsituatie. Dat deze keuze om begrijpelijke redenen is gemaakt betekent gelet op de uitdrukkelijke keuze van de wetgever niet dat toepassing van de hardheidsclausule aangewezen was.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1179](#)

JnB2019, 417

CRvB, 03-04-2019, 18/1341 WSF

Wsf 2000 1.5 lid 1 onder a, 9.9 lid 2

WSF 2000. HERZIENING STUDIEFINANCIERING NAAR DE NORM VAN THUISWONENDE. TERUGVORDERING. BEWIJSLASTVERDELING. Waar appellante stelt dat zij ten tijde van het huisbezoek reeds een half jaar woont op het brp-adres valt redelijkerwijs te verwachten dat zij een correcte beschrijving van de badkamer in de woning op dat adres kan geven. Het voorgaande leidt, naast wat de rechtbank reeds heeft overwogen, tot de conclusie dat de minister zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat aannemelijk is dat appellante ten tijde van het huisbezoek niet woonde op het brp-adres. Het betoog van

appellante dat de aan de herziening verleende terugwerkende kracht door de minister onvoldoende is onderbouwd, miskent de werking van het in artikel 9.9, tweede lid, van de Wsf 2000 neergelegde wettelijk vermoeden. Gelet op de uit artikel 9.9 van de Wsf 2000 voortvloeiende bewijslastverdeling, rust de bewijslast voor de periode voorafgaand aan de vastgestelde overtreding van artikel 1.5 van de Wsf 2000, anders dan appellante meent, niet op de minister maar volledig op haar. In dit verband wordt verwezen naar de uitspraak van de Raad van 2 april 2014, [ECLI:NL:CRVB:2014:1146](#). Van een situatie dat niet onverkort aan het wettelijk vermoeden kan worden vastgehouden is, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, niet gebleken.
[ECLI:NL:CRVB:2019:1178](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Verklaring omtrent het gedrag

JnB2019, 418

MK ABRS, 03-04-2019, 201806793/1/A3

minister voor Rechtsbescherming.

Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens 28, 35, 36

Beleidsregels VOG-NP-RP 2018 (Beleidsregels) paragraaf 3.1.1, 3.1.2, 3.2, 3.3, 3.3.1

VOG. Fraude. Te strikte benadering minister van het subjectieve criterium door voor het tijdsverloop als vaste gedragsregel aan te sluiten bij de datum van inschrijving in het Justitieel Documentatie Systeem (JDS), zonder rekening te houden met onder meer de pleegdatum.

[...] [Afwijzing] aanvraag van [appellant] om afgifte van een Verklaring Omtrent het Gedrag (VOG) [...].

[...] De minister heeft de aanvraag met toepassing van de Beleidsregels afgewezen en hieraan ten grondslag gelegd dat [appellant] binnen de terugkijktermijn van vier jaren voorkomt in het Justitieel Documentatie Systeem (JDS). Hierin staat [appellant] geregistreerd voor drie verdenkingen van fraude. [...]

[...] 5. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat met de vaststelling dat aan het objectieve criterium als bedoeld in paragraaf 3.2. van de Beleidsregels is voldaan de grondslag voor afwijzing van de aanvraag om de VOG in beginsel is gegeven. De afweging die de minister vervolgens maakt op grond van het subjectieve criterium ziet op de vraag of ondanks dat aan het objectieve criterium is voldaan omstandigheden aanwezig zijn die ertoe kunnen leiden dat de VOG alsnog kan worden verleend. De omstandigheden die volgens paragraaf 3.3.1. van de Beleidsregels altijd in de beoordeling worden betrokken zijn de wijze waarop strafzaak is afgedaan, het tijdsverloop en de hoeveelheid antecedenten.

5.1 De vraag die in dit geschil voorligt is of de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de minister voor het hiervoor bedoelde tijdsverloop als vaste gedragsregel mocht aansluiten bij de datum van inschrijving in het JDS, zonder rekening te houden met het feit dat de pleegdatum vier jaar daarvoor was en dat de verdenkingen pas twee jaar na ontdekking

daarvan in het JDS zijn ingeschreven. De Afdeling is van oordeel dat [appellant] terecht stelt dat deze benadering van het subjectieve criterium te strikt is. Hoewel juist is dat bij fraudedelicten een uitzondering wordt gemaakt bij het bepalen van de terugkijktermijn omdat dit soort delicten veelal pas laat worden ontdekt, heeft het subjectieve criterium blijkens de in het beleid opgenomen uitleg daarvan een andere strekking. Het gaat daarbij om een afweging waarbij het risico voor de samenleving wordt gezien tegen het licht van de onder 5 bedoelde omstandigheden. Dit betekent dat ook andere momenten, waaronder de pleegdatum, in deze afweging relevant kunnen zijn (vergelijk ook de uitspraak van de Afdeling van 8 maart 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:792](#)). De minister heeft dit ter zitting desgevraagd erkend en gesteld dat de pleegdatum, naarmate deze verder in het verleden ligt, een steeds grotere rol kan gaan spelen in de afweging in het voordeel van de aanvrager.

Nu de minister in zijn besluit is uitgegaan van het onjuiste uitgangspunt en daarmee een onjuiste motivering aan zijn besluit ten grondslag heeft gelegd en de rechtbank dit niet heeft onderkend, slaagt het betoog van [appellant]. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1025](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bescherming persoonsgegevens

JnB2019, 419

MK Rechtbank Amsterdam, 28-03-2019 (publ. 29-03-2019), AMS 17/4262

staatssecretaris van Financiën, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 5, 6

Uitvoeringswet Algemene verordening gegevensbescherming (UAVG) 46

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 36

WET BESCHERMING PERSOONSgegevens. AVG. Verweerder heeft de afwijzing van het verzoek van eiseres (zelfstandig ondernemer) om verbetering van haar persoonsgegevens als bedoeld in artikel 36 van de Wbp, ten onrechte gemotiveerd met het argument dat er voor de verwerking van het BSN in het btw-nummer een wettelijke grondslag is. Ten tijde van het bestreden besluit was er geen wettelijke grondslag voor de verwerking van het BSN in het btw-nummer. De verwerking van het BSN van eiseres in het btw-nummer was ten tijde van het bestreden besluit dus in strijd met de Wbp en daarmee onrechtmatig.

Voor de verwerking van het BSN in het btw-nummer bestaat ook op dit moment geen wettelijke grondslag en die verwerking is in strijd met artikel 46 van de UAVG en de artikelen 5, eerste lid, onder a, en 6, eerste lid, onder e, van de AVG.

[ECLI:NL:RBAMS:2019:2295](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2019, 420

MK ABRS, 04-04-2019, 201807811/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

REGULIER. Beschermenswaardig familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM tussen een ouder en een niet-jongvolwassen meerderjarig kind. More than the normal emotional ties. Exclusiviteit van de gestelde afhankelijkheid. Overzicht jurisprudentie.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 29 mei 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1417](#)), volgt uit onder meer het arrest van het EHRM van 17 februari 2009, Onur tegen het Verenigd Koninkrijk, [ECLI:CE:ECHR:2009:0217JUD002731907](#), dat voor de vaststelling van beschermenswaardig familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM tussen ouders en hun niet-jongvolwassen meerderjarige kinderen is vereist dat 'additional elements of dependence' - oftewel 'more than the normal emotional ties' - bestaan. Uit het arrest van het EHRM van 17 januari 2012, Kopf en Liberda tegen Oostenrijk, [ECLI:CE:ECHR:2012:0117JUD000159806](#), volgt dat het al dan niet bestaan van dergelijk familie- of gezinsleven in essentie een kwestie van feitelijke aard is en afhankelijk van het daadwerkelijk bestaan van hechte persoonlijke banden. Uit onder meer de beslissingen van de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens van 10 december 1984, S. en S. tegen het Verenigd Koninkrijk, [ECLI:CE:ECHR:1984:1210DEC001037583](#), en 29 juni 1992, Akhtar e.a. tegen Nederland, [ECLI:CE:ECHR:1992:0629DEC001485289](#), komt naar voren dat elementen zoals financiële of materiële afhankelijkheid, de gezondheid van een van de betrokkenen en de banden met het land van herkomst bij de beoordeling van het daadwerkelijk bestaan van hechte persoonlijke banden van belang kunnen zijn. Voorts volgt uit de arresten van het EHRM van 12 januari 2010, A.W. Khan tegen het Verenigd Koninkrijk, [ECLI:CE:ECHR:2010:0112JUD004748606](#), en 18 november 2014, Senchishak tegen Finland, [ECLI:CE:ECHR:2014:1118JUD000504912](#), en de uitspraken van de Afdeling van 3 augustus 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:4060](#), 14 juli 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2070](#), en 25 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2533](#), dat bij de vraag of voormelde 'ties' bestaan, onder meer gewicht mag worden toegekend aan de vraag of ook andere familieleden of derden de door het afhankelijke familielid benodigde zorg kunnen geven.

Uit de [hiervoor] weergegeven jurisprudentie volgt dat voor de vaststelling van beschermenswaardig familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM tussen een ouder en een niet-jongvolwassen meerderjarig kind is vereist dat 'more than the normal emotional ties' bestaan, dat voor deze 'ties' onder meer financiële of materiële afhankelijkheid van belang kan zijn en dat de staatssecretaris hierbij zwaarwegend maar niet doorslaggevend gewicht mag toekennen aan het antwoord op de vraag of er een reële mogelijkheid bestaat dat ook andere familieleden of derden de door het afhankelijke familielid benodigde zorg geven. De staatssecretaris betreft dan ook in

overeenstemming met de jurisprudentie van het EHRM en de Afdeling bij de beoordeling of tussen de desbetreffende vreemdeling en de desbetreffende referent voormelde 'ties' bestaan, onder meer of de gestelde afhankelijkheid tussen hen exclusief is.

[ECLI:NL:RVS:2019:1003](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2019, 421

MK ABRS, 03-04-2019, 201901423/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 91 lid 2

ASIEL. Overzichtsuitspraak over de toepassing van artikel 91, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000.

Samenvatting van deze algemene overwegingen

De Afdeling is in deze uitspraak in algemene zin ingegaan op de verschillende manieren waarop zij haar uitspraken in het hoger beroep in vreemdelingenzaken motiveert. Daarvoor is gekozen, omdat er in de rechtspraak al enige tijd over die motiveringen wordt gediscussieerd en omdat over bepaalde zaken onduidelijkheid bestaat. Ook is gebleken dat het in de rechtspraak als onbevredigend wordt ervaren dat een zaak waarin in beroep of hoger beroep veel tijd en kennis is gestoken, bij de hoogste rechter eindigt in een uitspraak met een verkorte motivering. In deze uitspraak is geprobeerd die onduidelijkheid weg te nemen en wordt uitgelegd waarom de Afdeling in verschillende zaken verschillende soorten motiveringen gebruikt.

Tegen de achtergrond van de totstandkomingsgeschiedenis van de Vw 2000 en het systeem van die wet heeft de Afdeling uiteengezet hoe zij probeert via haar uitgebreider gemotiveerde uitspraken de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling en de rechtsbescherming in algemene zin te dienen. Dat is de bijzondere taak die de wetgever de Afdeling heeft opgedragen in de Vw 2000. In de andere zaken, waarin de hoger beroepen niet slagen, maakt de Afdeling vaak gebruik van haar wettelijke bevoegdheid om uitspraken te doen met een verkorte motivering. Dat zijn de uitspraken waarin de Afdeling artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000 toepast. Dan beslist zij dat het hogerberoepschrift niet leidt tot vernietiging van de aangevallen uitspraak. In de uitspraak staat dan dat zij dit oordeel niet verder hoeft te motiveren, omdat in het hogerberoepschrift geen vragen worden opgeworpen die uit het oogpunt van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling en de rechtsbescherming in algemene zin beantwoord moeten worden.

Voor een goed begrip van de manier waarop de Afdeling haar uitspraken in vreemdelingenzaken motiveert en hoe de verschillende manieren waarop dat gebeurt met elkaar samenhangen, is inzicht in de keuzes die de wetgever bij de inrichting van het stelsel van vreemdelingenrechtelijk hoger beroep in de Vw 2000 heeft gemaakt, van belang. Daarom zijn aan het begin van de uitspraak (r.o. 6 tot en met 8) aan de hand van citaten van de totstandkomingsgeschiedenis van de Vw 2000 die keuzes toegelicht

en heeft de Afdeling een schets van het systeem van het hoger beroep in de Vw 2000 gegeven. Daarbij is stilgestaan bij het grievenstelsel van deze wet; dat speelt in het vreemdelingenrechtelijke hoger beroep een belangrijke rol.

Tegen de achtergrond van het systeem van de Vw 2000 en de keuzes van de wetgever is de Afdeling (r.o. 10 tot en met 10.5) ingegaan op de verschillende typen van motivering die zij in haar uitspraken gebruikt. Zij heeft daarbij (r.o. 11 tot en met 11.3) de begrippen 'de rechtseenheid', 'de rechtsontwikkeling' en 'de rechtsbescherming in algemene zin' behandeld. Zij heeft daarbij ook voorbeelden gegeven van zaken waarin die begrippen spelen (r.o. 14 tot en met 16.4). In dat kader is de Afdeling ingegaan op de vraag hoe rechtsvragen die aan die begrippen raken worden beantwoord in de uitspraken met een uitgebreidere motivering, ook met het oog op de grote aantallen zaken waarin soortgelijke vragen spelen. Daarom is ook stilgestaan bij de manier waarop in de voorbereiding van die uitspraken - het systeem van de pilot-uitspraken - over de toepassing van artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000 in andere zaken waarin vergelijkbare problemen spelen, wordt nagedacht.

Vervolgens heeft de Afdeling in de uitspraak enkele categorieën van zaken benoemd waarin zij artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000 toepast en toegelicht waarom zij dit doet (r.o. 17 tot en met 27.3). Daarbij is stilgestaan bij de gevallen waarin zij hogerberoepschriften van het bestuursorgaan met toepassing van dit artikellid afdoet en dat soms ook hoger beroepen tegen rechtbankuitspraken met onjuiste beslissingen met een verkorte motivering worden afgedaan. In dat kader heeft de Afdeling aangekondigd dat zij met ingang van vandaag in de gevallen waarin de klachten over onjuistheden in een uitspraak terecht zijn voorgedragen, maar zij toch artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000 toepast, per geval gaat beoordelen of vergoeding van proceskosten voor het instellen van het hoger beroep is aangewezen.

Bij de bespreking van de categorieën van zaken waarin artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000 wordt toegepast, is ook stilgestaan bij de belangrijke vraag of toepassing van deze bepaling ook mogelijk is in zaken waarin om prejudiciële verwijzing naar het Hof van Justitie wordt verzocht (r.o. 30 tot en met 30.6). Ten slotte is in de uitspraak beschreven hoe uitspraken bij de Afdeling intern tot stand komen, in het bijzonder als zij met een verkorte motivering met toepassing van artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000 worden afgedaan (r.o. 31 tot en met 33.2).

[ECLI:NL:RVS:2019:1061](#)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2019, 422

MK ABRS, 04-04-2019, 201802593/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

Vb 2000 3.103

Vc 2000 (C) (oud) Paragraaf C2/4.1

ASIEL. Nareis. Feitelijke gezinsband. Meerderjarige kinderen. Gelet op de zinsnede 'in ieder geval' in paragraaf C2/4.1 van de Vc 2000 (oud), betoogt de staatssecretaris terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de daar

genoemde contra-indicaties niet limitatief zijn. Voorts betoogt de staatssecretaris eveneens terecht dat de vreemdeling feitelijk niet meer tot het gezin van referent behoort, aangezien niet is aangetoond dat de feitelijke gezinsband niet is verbroken, nu de vreemdeling heeft verklaard dat referent na zijn vertrek geen geld naar hem overmaakte.

[ECLI:NL:RVS:2019:1073](#)

JnB2019, 423

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 19-03-2019 (publ. 03-04-2019), NL19.3885

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Nareis. Uit systeem van art. 29, tweede lid, van de Vw vloeit voort dat bij de beoordeling van een aanvraag nareis niet wordt gekeken naar de vraag of de aanvrager internationale bescherming in Nederland behoeft. Verweerder heeft de aanvraag niet kunnen afwijzen als kennelijk ongegrond op grond van artikel 30b of als niet-ontvankelijk op grond van artikel 30a van de Vw, vanwege het feit dat eiseres bescherming in Griekenland geniet.

Eiseres heeft in haar aanvraag uitdrukkelijk te kennen gegeven slechts verblijf te wensen vanwege de gezinsrelatie met haar in Nederland verblijvende echtgenoot. Zij vraagt dus niet zelfstandig om internationale bescherming. Uit vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State volgt dat artikel 29, tweede lid, van de Vw bijzondere toelatingsgronden bevat, krachtens welke aan vreemdelingen die zelf niet in Nederland voor asiel in aanmerking komen, niettemin een verblijfsvergunning asiel kan worden verleend. De systematiek van de Vw, waarin een verblijfsvergunning in het kader van nareis met als doel gezinshereniging wordt aangemerkt als een (afgeleide) asielvergunning, is uitsluitend het gevolg van de keuze van de nationale wetgever en vindt als zodanig geen basis in Europese regelgeving. Aan deze systematiek is inherent dat bij de beoordeling van een aanvraag om een verblijfsvergunning in het kader van nareis niet wordt gekeken naar de vraag of de aanvrager internationale bescherming in Nederland behoeft. Anders dan uit deze systematiek voortvloeit heeft verweerder de aanvraag van eiseres beoordeeld als een zelfstandige aanvraag om internationale bescherming, daar waar verweerder slechts moest beoordelen of eiseres voldoet aan de voorwaarden voor toelating op grond van artikel 29, tweede lid, van de Vw. Verweerder heeft de aanvraag daarom niet kunnen afwijzen als kennelijk ongegrond op grond van artikel 30b of als niet-ontvankelijk op grond van artikel 30a van de Vw.

Hiermee komt de zittingsplaats Utrecht van deze rechtbank tot een ander oordeel dan de zittingsplaats Rotterdam [[ECLI:NL:RBDHA:2018:10450](#)]. De zittingsplaats Utrecht komt ten aanzien van de voorliggende rechtsvraag tot hetzelfde eindoordeel als de zittingsplaatsen Arnhem [[ECLI:NL:RBDHA:2018:6114](#)] en Middelburg [[ECLI:NL:RBDHA:2018:9616](#)], zij het op basis van een andere overweging. De zittingsplaats Utrecht volgt in dit verband de lijn van haar eigen uitspraak van 11 juli 2014 [[ECLI:NL:RBMNE:2014:3054](#), niet gepubliceerd op [rechtspraak.nl](#)].

[ECLI:NL:RBDHA:2019:3210](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 424

HvJEU (Grote kamer), 02-04-2019, gevoegde zaken C-582/17 en C-583/17

Nederland tegen H., R.

Verordening (EU) nr. 604/2013 18 lid 1, 23 lid 1, 24 lid 1, 20 lid 5, 27

DUBLINVERORDENING. Beantwoording prejudiciële vragen van de Afdeling of uit de Dublinverordening volgt dat slechts één lidstaat kan vaststellen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en of de vreemdeling dan alleen in die lidstaat een beroep kan doen op de verantwoordelijkheidscriteria van de Dublinverordening.

Het Hof (Grote kamer) verklaart voor recht:

Verordening (EU) nr. 604/2013 [Dublinverordening], moet aldus worden uitgelegd dat een onderdaan van een derde land die in een eerste lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, deze lidstaat daarna heeft verlaten en vervolgens in een tweede lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend:

- zich in beginsel niet kan beroepen op het in artikel 9 van die verordening neergelegde verantwoordelijkheids criterium in het kader van een op grond van artikel 27, lid 1, van die verordening in die tweede lidstaat ingesteld rechtsmiddel tegen een jegens hem genomen overdrachtsbesluit;
- zich bij uitzondering in het kader van een dergelijk rechtsmiddel kan beroepen op dat verantwoordelijkheids criterium in een situatie die valt onder artikel 20, lid 5, van diezelfde verordening, wanneer die onderdaan van een derde land aan de bevoegde autoriteit van de verzoekende lidstaat informatie heeft verstrekt waaruit duidelijk blijkt dat die lidstaat ingevolge dat verantwoordelijkheids criterium moet worden beschouwd als de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

[ECLI:EU:C:2019:280](#)

De Afdeling heeft naar aanleiding van dit arrest een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2019, 425

MK ABRS, 29-03-2019, 201803737/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2003/86 5, 17

Vb 2000 3.71

GEZINSHERENIGINGSRICHTLIJN. Het mvv-vereiste is op zich niet in strijd met de Gezinsherenigingsrichtlijn. In bepaalde gevallen vereist het Unierechtelijk evenredigheidsbeginsel dat de staatssecretaris de omstandigheid dat een vreemdeling aan alle materiële vereisten voldoet moet betrekken bij de vraag of die vreemdeling moet worden vrijgesteld van het mvv-vereiste.

Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling (uitspraak van 8 april 2013,

[ECLI:NL:RVS:2013:3389](#)) volgt dat het mvv-vereiste zoals neergelegd in de nationale

regelgeving op zichzelf genomen niet in strijd is met het doel en het nuttig effect van de richtlijn. Uit het arrest Yön (punt 80) [Hof van Justitie van 7 augustus 2018, [ECLI:EU:C:2018:632](#)] volgt verder dat het mvv-vereiste op zichzelf genomen niet in strijd is met het Unierechtelijk evenredigheidsbeginsel. Zoals de staatssecretaris bovendien terecht aanvoert, biedt artikel 5, derde lid, van de richtlijn hem ruimte om te beoordelen wanneer zich passende gevallen voordoen waarin hij van vreemdelingen geen mvv eist. In artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000, zijn bepaalde gevallen uitgewerkt waarin de staatssecretaris vreemdelingen vrijstelt van het mvv-vereiste. De hardheidsclausule van artikel 3.71, derde lid, van het Vb 2000 biedt de staatssecretaris daarnaast de mogelijkheid vreemdelingen vrij te stellen in zeer uitzonderlijke individuele gevallen (vergelijk de uitspraak van 26 juni 2003, [ECLI:NL:RVS:2003:AH9212](#)).

Uit de richtlijn en vaste jurisprudentie van het Hof (onder meer het arrest K. en A., punt 50 en 51 [Hof van 9 juli 2015, [ECLI:EU:C:2015:453](#)]) volgt echter dat gezinshereniging de algemene regel is, waardoor de staatssecretaris zijn beoordelingsruimte niet op zo'n manier mag gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, namelijk de bevordering van gezinshereniging, en aan het nuttig effect daarvan. Zoals uit het arrest Yön volgt, moet de staatssecretaris bij zijn beoordeling daarnaast het Unierechtelijke evenredigheidsbeginsel betrekken. Gelet op dit beginsel en de richtlijn, legt de Afdeling de hardheidsclausule zo uit dat de staatssecretaris in bepaalde gevallen de omstandigheid dat een vreemdeling aan alle materiële vereisten voldoet in zijn beoordeling of die vreemdeling in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste moet betrekken.

Dergelijke gevallen zullen zich voordoen wanneer een vreemdeling bijzondere, persoonlijke feiten en omstandigheden aanvoert, die wellicht op zichzelf genomen niet voldoende zijn voor vrijstelling van het mvv-vereiste, maar in combinatie met de omstandigheid dat die vreemdeling aan alle materiële vereisten voldoet er wel toe kunnen leiden dat het verder zou gaan dan noodzakelijk is indien de staatssecretaris vast zou houden aan het mvv-vereiste.

[...] De vraag of een vreemdeling aan alle materiële vereisten voor gezinshereniging voldoet kan in zo'n geval dus niet pas aan de orde komen nadat de staatssecretaris de vreemdeling heeft vrijgesteld van het mvv-vereiste, maar speelt al een rol bij de beantwoording van de vraag of die vreemdeling van dat vereiste moet worden vrijgesteld. De uitspraak van 8 april 2013 behoeft om deze reden in zoverre bijstelling.

[ECLI:NL:RVS:2019:1001](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2019, 426

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 02-04-2019, NL19.3261

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:55d lid 3

PROCESRECHT. Geground beroep niet tijdig in asielzaak. Beslistermijn in de situatie dat verweerder het onderzoek in de algemene asielprocedure nog niet heeft opgestart. De rechtbank zal in situaties als de onderhavige voortaan de voorziening opleggen, inhoudende dat verweerder opgedragen wordt een start te maken met de algemene asielprocedure door het houden van een eerste gehoor. De rechtbank acht een termijn van acht weken na de uitspraak in beginsel redelijk.

De rechtbank overweegt dat, gelet op de verhoogde instroom en de capaciteitsproblemen bij verweerder, sprake is van een bijzonder geval als bedoeld in artikel 8:55d, derde lid, van de Awb. De rechtbank zal in dit geval niet een beslistermijn opleggen, maar een andere voorziening als bedoeld in dat derde lid. In de situatie dat een asielzoeker de algemene asielprocedure nog niet is ingestroomd is het immers niet goed mogelijk om in te schatten binnen welke termijn het bestuursorgaan een besluit zal nemen op de asielaanvraag. Deze duidelijkheid zal in het algemeen pas verkregen worden nadat de asielgehoren hebben plaatsgevonden. Op dag vijf van de algemene asielprocedure beslist verweerder namelijk of hij over voldoende informatie beschikt om in de algemene asielprocedure een zorgvuldig besluit te kunnen nemen. Indien verweerder dan tot de conclusie komt dat nader onderzoek moet plaatsvinden in de verlengde asielprocedure zou een door de rechtbank opgelegde beslistermijn de zorgvuldigheid van dat onderzoek kunnen doorkruisen. Gelet hierop zal de rechtbank in situaties als de onderhavige voortaan een andere voorziening opleggen, inhoudende dat verweerder opgedragen wordt een start te maken met de algemene asielprocedure door het houden van een eerste gehoor. De rechtbank acht een termijn van acht weken na de uitspraak in beginsel redelijk. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat uit de dossierstukken en het verhandelde ter zitting is gebleken dat 4 weken voor een datum gestart wordt met de planning van een eerste gehoor op die datum, en dat verweerder enige gelegenheid moet krijgen om efficiënt te plannen door bijvoorbeeld een nationaliteit te clusteren zoals door verweerder is aangegeven. Indien reeds een datum voor het eerste gehoor is vastgesteld, die binnen een termijn van acht weken na de uitspraak is gelegen, is het aangewezen om te bepalen dat het eerste gehoor uiterlijk op die datum zal worden gehouden.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:3262](#)

[Naar inhoudsopgave](#)